

Sygn. akt VI P 372/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2015 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Agnieszka Wojtyła

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa V. B.

przeciwko B. P.

o wynagrodzenie, ekwiwalent pieniężny za urlop, odszkodowanie i zadośćuczynienie, wydanie świadectwa pracy

I. oddała powództwo o zapłatę kwoty 750 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania,

II. umarza postępowanie w pozostałej części,

III. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

Sygn. akt VI P 372/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 czerwca 2014 r. V. B. wniósł o zasądzenie od B. P. wynagrodzenia w kwocie 1600,00 zł za miesiąc kwiecień 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 maja 2014 r. do dnia zapłaty, zasądzenie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze dwóch dni wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia za krzywdę w związku z niewydaniem świadectwa pracy i brakiem wypłaty wynagrodzenia w terminie, w łącznej kwocie 5000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zobowiązanie pozwanego do wydania świadectwa pracy stwierdzającego, że umowa o pracę łącząca powoda z pozwanym trwała w okresie od dnia 1 października 2013 r. do dnia 30 kwietnia 2014 r. i uległa rozwiązaniu za wypowiedzeniem powoda z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec kwietnia 2014 r. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 1 października 2013 r. zawarł z pozwanym umowę o pracę na stanowisku spedytora krajowego i międzynarodowego – w kierunku wschodnim. Umowa została zawarta na czas określony do dnia 30 września 2014 r. W dniu 1 kwietnia 2014 r. powód wypowiedział przedmiotową umowę z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia tj. z dniem 30 kwietnia 2014 r., jednakże nie otrzymał świadectwa pracy, a także wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. V. B. wskazał, że opóźnienie w zapłacie wynagrodzenia wynikało z braku płynności finansowej pozwanego. Powiadomił Okręgowy Inspektorat Pracy w W., składając skargę w przedmiocie braku wypłaty wynagrodzenia, a nadto nieotrzymania świadectwa pracy, który niezwłocznie zobowiązał pozwanego do wywiązania się z należności wobec powoda. Powód podniósł, iż na skutek zachowania pozwanego znalazł się w

trudnej sytuacji życiowej. Pozbawienie go źródła utrzymania spowodowało liczne problemy finansowe jak i szkodę o charakterze wewnętrznym polegającą na stanie niepewności, co do źródła utrzymania w maju 2014 r. Powyższe spowodowało u powoda stres i zachwianie stabilizacji życiowej. Powód wskazał, że jego zobowiązania miesięczne wynoszą 2500 zł, na które składa się kredyt w kwocie 456,38 zł, który zobowiązany jest spłacać do pierwszego dnia każdego miesiąca, koszty wynajmu lokalu mieszkalnego w kwocie 650 zł, zaś jego miesięczne koszty utrzymania wynoszą 800 zł (pozew k. 1-4).

W piśmie procesowym z dnia 26 czerwca 2014 r., stanowiącym odpowiedź na wezwanie Sądu do uzupełnienia braków formalnych pozwu, powód doprecyzował swoje żądanie wskazując, iż domaga się kwoty 386,20 zł stanowiącej ekwiwalent za 5 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (pismo procesowe k. 12-14).

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 lipca 2014 r. pozwany B. P. wniósł o oddalenie powództwa co do roszczenia o zapłatę kwoty 5000,00 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania, a nadto zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W ramach propozycji ugodowych zaproponował, iż do dnia 31 lipca 2014 r. wypłaci powodowi zaległe wynagrodzenie oraz ekwiwalent za niewykorzystany urlop, a także wyda świadectwo pracy. W uzasadnieniu wskazał, że przyczyną niewypłacenia powodowi wynagrodzenia były jego problemy finansowe. Nadto zakwestionował roszczenie powoda w zakresie dochodzonego odszkodowania, wskazując, iż powód nie doznał szkody tak majątkowej jak i niemajątkowej (odpowiedź na pozew k. 29-30).

W piśmie procesowym z dnia 12 sierpnia 2014 r. powód oświadczył, iż w związku z wypłaceniem przez pozwanego kwoty 1680,00 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za pracę za miesiąc kwiecień 2014 r. oraz kwoty 347,20 zł tytułem ekwiwalentu za 5 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego jak i wydania świadectwa pracy, cofa powództwo w tym zakresie. Jednocześnie wskazał, iż podtrzymuje powództwo w zakresie punktu pierwszego żądania pozwu w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 1680,00 zł liczonych od dnia 1 maja 2014 r. do dnia zapłaty tj. 31 lipca 2014 r., w zakresie punktu drugiego żądania pozwu w zakresie odsetek ustawowych liczonych od kwoty 347,20 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tj. 31 lipca 2014 r. oraz w zakresie punktu trzeciego żądania pozwu co do zasądzenia kwoty 5000,00 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia. W uzasadnieniu powód wskazał, iż pomimo wypłacenia zaległego wynagrodzenia i ekwiwalentu oraz wydania przez pozwanego świadectwa pracy, do chwili obecnej stresuje się całą sytuacją, gdyż pozostawał bez środków do życia (pismo procesowe k. 39).

Na rozprawie w dniu 18 lutego 2015 r. powód cofnął powództwo w zakresie żądania odsetek ustawowych od uiszczonych przez pozwanego po terminie kwot zaległego wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz jednocześnie cofnął powództwo o odszkodowanie i zadośćuczynienie ponad kwotę 750 zł. V. B. wniósł ostatecznie o zasądzenie od pozwanego kwoty 750 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za niewydanie świadectwa pracy w terminie oraz za brak wypłaty wynagrodzenia w terminie (protokół z rozprawy k. 73-76).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z dniem 1 października 2013 r. w W. B. P. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...), zawarł z V. B. umowę o pracę na czas określony do dnia 30 września 2014 r., zatrudniając go w charakterze pracownika na stanowisku spedytora krajowego i międzynarodowego o kierunku wschodnim. W § 2 przedmiotowej umowy ustalono, iż każda ze stron ma prawo wypowiedzenia umowy zgodnie z przepisami kodeksu pracy. Za wykonanie powierzonych pracownikowi obowiązków, pracodawca zobowiązał się do wypłacania wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 1600,00 złotych brutto, które miało być wypłacane każdorazowo do końca bieżącego miesiąca. W § 8 umowy o pracę strony ustaliły, iż w sprawach nieuregulowanych w umowie w ramach stosunku pracy mają zastosowanie przepisy kodeksu pracy oraz kodeksu cywilnego (umowa o pracę k. 6-8, wyciąg z CEIDG k. 31).

W dniu 1 kwietnia 2014 r. V. B. złożył B. P. pisemne wypowiedzenie umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia wynoszącego jeden miesiąc. Umowa uległa rozwiązaniu z dniem 30 kwietnia 2014 r. Z uwagi na problemy finansowe pracodawcy, B. P. nie wypłacił V. B. wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2014 roku, nie wypłacił

mu ekwiwalentu za 5 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, a także nie wydał mu świadectwa pracy. O naruszeniu podstawowych obowiązków przez pracodawcę, V. B. zawiadomił Inspektora Pracy w W.. W dniu 8 maja 2014 r. w firmie (...) z siedzibą w W., została przeprowadzona kontrola, w wyniku której B. P. został zobowiązany do niezwłocznego wypłacenia pracownikowi zaległego wynagrodzenia, ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, a nadto wydania świadectwa pracy (wypowiedzenie k. 5, zaświadczenie k. 9, zeznania B. P. k. 75-76, zeznania V. B. k. 50-52).

W okresie od 1 maja 2014 r. do dnia 21 października 2014 r. V. B. był zatrudniony w firmie (...) (zaświadczenie k. 72).

W dniu 31 lipca 2013 r. B. P. wypłacił V. B. kwotę 1680,00 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2014 r. oraz kwotę 347,20 zł tytułem ekwiwalentu za 5 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, zaś w dniu 5 sierpnia 2014 r. wydał pracownikowi świadectwo pracy (zeznania B. P. k. 75-76, zeznania V. B. k. 50-52).

Dodatkowo były pracodawca wypłacił powodowi należne odsetki za zapłacone po terminie wynagrodzenie za pracę i ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. W konsekwencji na rozprawie w dniu 18 lutego 2015 r. V. B. cofnął powództwo w zakresie pierwotnych roszczeń, wnosząc ostatecznie o zasądzenie od B. P. kwoty 750 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za niewydanie świadectwa pracy w terminie, jak i opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia za pracę (protokół z rozprawy k. 73-76).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o okoliczności bezsporne oraz dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, a w szczególności umowy o pracę k. 6-8, wyciągu z CEIDG k. 31, wypowiedzenia umowy o pracę k. 5, zaświadczenia o zatrudnieniu powoda w nowej firmie k. 72. Powyższe dokumenty Sąd uznał za pełnowartościowy materiał dowodowy, bowiem ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a także Sąd nie znalazł podstaw do ich podważania.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd oparł także źródłach osobowych w postaci zeznań V. B. oraz B. P. przesłuchanych w charakterze stron postępowania, uznając je za spójne, szczerze, korespondujące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Jednakże zeznania V. B. w zakresie w jakim wskazał, że w wyniku opóźnienia w zapłacie wynagrodzenia za pracę za miesiąc kwiecień 2014 r. a nadto wydania z opóźnieniem świadectwa pracy poniósł szkodę, nie zasługiwały na wiarę, bowiem brak było dowodów mogących dowodzić jego twierdzeniom, co podniósł Sąd także w dalszej części uzasadnienia.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu powód domagał się udzielenia mu ochrony sądowej na płaszczyźnie kilku roszczeń, a mianowicie zasądzenia od pozwanego kwoty 1600,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 maja 2014 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc kwiecień 2014 roku, zasądzenia kwoty 386,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za 5 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, wydania świadectwa pracy po rozwiązaniu stosunku pracy, a nadto zasądzenia kwoty 5000,00 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za nieterminową wypłatę wynagrodzenia i opóźnienie w wydaniu świadectwa pracy. W toku postępowania pozwany B. P. zaspokoił powoda w zakresie trzech pierwszych roszczeń, wypłacając w dniu 31 lipca 2014 roku zaległe wynagrodzenie wraz z ekwiwalentem za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, a nadto w dniu 5 sierpnia 2014 roku wydał mu świadectwo pracy. Z uwagi na powyższe, V. B. w piśmie procesowym z dnia 12 sierpnia 2014 roku cofnął powództwo w tym zakresie (k. 35-39). Następnie na rozprawie w dniu 18 lutego 2015 roku V. B. cofnął dodatkowo roszczenie o zapłacone w toku procesu odsetki oraz o odszkodowanie ponad kwotę 750,00 złotych (k. 73-74). Tym samym w oparciu o treść art. 355 k.p.c., z uwagi na cofnięcie ze skutkiem prawnym pozwu w zakresie powyżej wskazanych roszczeń, Sąd był zobligowany umorzyć postępowanie w tej części, czemu dał wyraz w punkcie II orzeczenia.

Zgodnie z treścią art. 99 § 1 i 2 k.p. pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. Odszkodowanie, o którym mowa w § 1, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z tego powodu, nie dłuższy jednak niż 6 tygodni. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1978 r. w sprawie o sygnaturze I PRN 107/78 (OSNC

1979/4/83) wskazano, że w świetle art. 99 § 2 k.p. odszkodowanie z powodu niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy przysługuje pracownikowi tylko wówczas, gdy nie mógł uzyskać z tego powodu nowej pracy pomimo podejmowanych w tym kierunku starań, co sam powinien udowodnić. Nadto należy zwrócić uwagę, iż wskazany przepis jest wyłącznie podstawą do zasądzenia odszkodowania z tytułu powstałej w majątku pracownika szkody, nie stanowi podstawy do przyznania stosownego zadośćuczynienia z tytułu powstałej szkody niemajątkowej rozumianej jako krzywda i cierpienie pracownika.

W niniejszej sprawie bezsporną była okoliczność nie wydania przez pozwanego świadectwa pracy w terminie 7 dni od dnia rozwiązania stosunku pracy. Umowa o pracę pomiędzy stronami uległa rozwiązaniu z upływem 30 kwietnia 2014 roku. Natomiast B. P. wydał V. B. świadectwo pracy dopiero w dniu 5 sierpnia 2014 roku, a więc po upływie 3 miesięcy od rozwiązania stosunku pracy. W ocenie Sądu pomimo tak długiego opóźnienia w wydaniu świadectwa pracy, powód nie poniósł żadnej szkody, bowiem nie wykazał, aby na skutek tego opóźnienia nie miał możliwości podjęcia zatrudnienia. Wręcz przeciwnie, powód już z dniem 1 maja 2014 roku podjął pracę w firmie (...), co jednoznacznie wynika z zaświadczenia przedstawionego przez jego pracodawcę, a na co także wskazywał w swoich zeznaniach pozwany.

W doktrynie przyjmuje się, że za inne szkody niż utrata zarobków w związku z pozostawaniem bez pracy, będące następstwem niewydania w terminie świadectwa pracy, pracodawca ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 471 k.c. w związku z art. 300 k.p. Należy wskazać, iż w kodeksie pracy brak jest odpowiedniej regulacji wskazującej na uprawnienia pracownika do domagania się odszkodowania z tytułu opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia. Okoliczności te stanowią jedynie podstawę do rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracodawcy z uwagi na naruszenie podstawowych obowiązków w postaci terminowego wypłacenia wynagrodzenia. Tym samym, powyższe przepisy także stanowią podstawę do domagania się odszkodowania za szkodę powstałą w majątku pracownika. Elementem koniecznym dla przesądzenia o zasadności zgłoszonego roszczenia o odszkodowanie jest poniesienie szkody przez pracownika wskutek opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia, a także możliwość przypisania pracodawcy odpowiedzialności za niewłaściwe spełnienie świadczenia. Szkodą majątkową jest uszczerbek w prawnie chronionych dobrach pracownika. Pracownik domagając się odszkodowania z tego tytułu zobligowany jest udowodnić fakt i rozmiar poniesionej szkody, a także istnienie związku nieterminowego wypłacania wynagrodzenia z jej powstaniem.

V. B. wskazywał, iż na skutek opóźnienia w zapłacie wynagrodzenia miał kłopoty finansowe, bowiem ciążyły na nim liczne bieżące zobowiązania, nie miał środków do życia. Zeznając na rozprawie w dniu 17 grudnia 2014 r. wskazał, że miał problemy z uregulowaniem zobowiązania kredytowego wobec (...) Bank oraz zobowiązania mandatowego wobec (...). W wyniku tego musiał pożyczać pieniądze od znajomych, zobowiązując się zwrócić wyższą kwotę od pożyczonej. Podniósł także, iż nie miał wówczas pieniędzy do życia, żył w stresie i odsunął się od znajomych. Należy zauważyć, iż powód na poparcie swoich twierdzeń w zakresie zobowiązania kredytowego przedstawił załącznik do umowy kredytowej przedstawiający harmonogram spłat rat kredytowych za miesiąc lipiec i sierpień 2014 roku, datowany na dzień 13 czerwca 2014 r. Z przedmiotowego dokumentu wynika, iż do dnia 1 lipca 2014 r. powód winien uiścić ratę w kwocie 451,42 złotych. Jednakże z przedmiotowego załącznika nie wynika, data zaciągnięcia zobowiązania, nie wiadomo czy podpisanie umowy kredytowej nastąpiło przed rozwiązaniem stosunku pracy, czy już po jego rozwiązaniu. Brak w nim danych wskazujących, że ewentualna rata kredytu za miesiąc maj, czy czerwiec nie została uiszczona lub też została uiszczona ze znacznym opóźnieniem mogącym wskazywać na problemy finansowego powoda. Nadto powód nie wskazał na wysokość kwot, które pożyczał od swoich znajomych, a także dodatkowych kwot, które ponad pożyczoną sumę pieniędzy zobowiązał się zwrócić. Nie zawnioskował także o dopuszczenie dowodu z zeznań jakiegokolwiek świadka, który mógłby potwierdzić fakt problemów finansowych powoda, a także konieczności zapożyczania się u innych. Zeznania powoda w tym zakresie jawią się jako niekonsekwentne, bowiem z jednej strony powód wskazuje, że był zmuszony zapożyczyć się u swoich znajomych, zaś z drugiej strony zeznaje, iż w tamtym czasie nie utrzymywał z nikim kontaktu i odizolował się od wszystkich, bowiem bał się o swoją przyszłość związaną z deportacją, w związku z czym ucierpiało jego życie towarzyskie. W świetle braku jakichkolwiek dowodów świadczących o poniesionej przez powoda szkodzi nie można

wykluczyć, iż powód posiadał oszczędności, które pozwoliły mu na uregulowanie swoich bieżących zobowiązań, tym bardziej, że już po rozwiązaniu umowy o pracę podjął nowe zatrudnienie. Jak zostało wskazane powyżej, to na powódzie jako stronie inicjującej postępowanie, będącej gospodarzem tego postępowania, zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar wykazania wyrządzonej przez pracodawcę szkody wynikłej z nienależytego wykonania zobowiązania, w postaci opóźnienia w zapłacie wynagrodzenia, czy wydania świadectwa pracy. W ocenie Sądu powód nie podołał temu obowiązkowi, dlatego brak jakichkolwiek dowodów świadczących o wyrządzonej przez pracodawcę szkodzie majątkowej i jej wysokości przesądził o bezzasadności powództwa w zakresie żądanego odszkodowania.

V. B. przedmiotowego roszczenia domagał się także w ramach zadośćuczynienia za wyrządzoną mu przez pracodawcę krzywdę. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że doznał szkody o charakterze wewnętrznym, polegającej na ciągłym stanie niepewności co do źródła utrzymania w maju 2014 r., co spowodowało zachwianie jego stabilizacji życiowej, wywołało stres, wpłynęło na jego samopoczucie i pogorszenie życia towarzyskiego. Wskazał także, iż obawiał się, że niewydanie przez pracodawcę świadectwa pracy w terminie spowoduje niemożność rozpoczęcia nowej pracy, a nadto spowoduje niemożność przedłużenia karty pobytu. Sąd rozważał zasadność przedmiotowego roszczenia w oparciu o art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p., który statuuje, iż kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Przepis ten normuje podstawową zasadę odpowiedzialności opartej na winie sprawcy szkody. Zdarzeniem sprawczym w rozumieniu przepisu jest zarówno działanie jak i zaniechanie w sytuacji, gdy wiąże się z ciążącym na sprawcy obowiązkiem czynnego działania i jego niewykonania. Jednocześnie czyn sprawcy, pociągający za sobą odpowiedzialność cywilną, musi wykazywać pewne cechy niewłaściwości postępowania odnoszące się do strony przedmiotowej, określane mianem bezprawności czynu oraz do strony podmiotowej, określanej pojęciem winy w znaczeniu subiektywnym. Pomiedzy zdarzeniem wywołującym szkodę i samą szkodą konieczne jest istnienie związku przyczynowego, bez którego pomimo istnienia uszczerbku odpowiedzialność cywilna deliktowa nie materializuje się w osobie sprawcy szkody. Za szkodę uważa się także szkodę o charakterze niemajątkowym, objawiającą się negatywnymi skutkami dla cielesnej jak i psychicznej kondycji poszkodowanego, ujemnie wpływającą na dobre samopoczucie, wywołującą strach.

Bez wątplenia zachowanie pracodawcy polegające na nieterminowym wypłaceniu wynagrodzenia i opóźnieniu w wydaniu świadectwa pracy było działaniem bezprawnym, niezgodnym z obowiązującym porządkiem prawnym, w którego działaniu jak i zaniechaniu można doszukać się co najmniej niedbalstwa. Jednakże analiza akt przedmiotowej sprawy nie pozwala stwierdzić, aby działanie pracodawcy doprowadziło do wystąpienia negatywnych skutków, na które powołuje się powód. Należy wskazać, iż wydanie świadectwa pracy, które nastąpiło z opóźnieniem, nie wpłynęło na jego sytuację osobistą jak i faktyczną. Bowiem po zakończeniu pracy, powód od razu rozpoczął świadczenie pracy u innego pracodawcy, a nadto w sprawie brak jakichkolwiek informacji, aby z tego powodu nie przedłużono mu karty pobytu na terenie kraju. Pomimo, iż powód powoływał się także na wystąpienie stresu, złego samopoczucia, wywołującego destabilizację życiową, to jednak nie wyjaśnił w jaki sposób okoliczności te wpłynęły na zmianę sposobu jego zachowania. Nie przedstawił również żadnego dowodu mogącego uprawdopodobnić jego zły stan zdrowia, czy samopoczucia, mogące wskazywać na związek przyczynowy z zachowaniem pracodawcy. Nie deprecjonując subiektywnych odczuć powoda, należy stwierdzić, nie wykazał on by stan jego samopoczucia w jakikolwiek sposób utrudniał czy też uniemożliwiał mu codzienne funkcjonowanie. Wręcz przeciwnie, powód po upływie okresu wypowiedzenia umowy o pracę zatrudnił się u innego pracodawcy, gdzie pracował nieprzerwanie do października 2014 roku. Tym samym powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, czemu Sąd dał wyraz w punkcie I orzeczenia.

Zgodnie z art. 98 § 1 kodeksu postępowania cywilnego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu, zasada odpowiedzialności za jego wynik). Strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników, którzy wnosili o zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany w toku procesu:

1. zapłacił zaległe wynagrodzenie za pracę,

2. zapłacił pieniężny ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy,
3. wydał świadectwo pracy,
4. zapłacił odsetki ustawowe za nieterminową wypłatę.

W ocenie Sądu fakt zaspokojenia w toku procesu czterech roszczeń powoda wykazuje, że powód procesu nie przegrał w całości. Przeciwnie, strona powodowa w takiej sytuacji osiąga rezultat, do którego przez wytoczenie procesu zmierzała, chociaż przedmiot sporu w tej części, co do istoty sprawy, przestał istnieć. W takiej sytuacji spór co do istoty sprawy staje się bezprzedmiotowy i z tej przyczyny strona powodowa nie może skutecznie podtrzymywać 4 żądań zgłoszonych w pozwie. Natomiast zasadnie strona podtrzymała powództwo w zakresie kosztów procesu.

Sąd powinien przyznać stronie powodowej, zgodnie z jej żądaniem, od strony pozwanej zwrot taryfowych kosztów procesu (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1966 roku, I PZ 30/66, Lex nr 5988). Podobny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Białymstoku w orzeczeniu z dnia 30 listopada 1995 roku (I ACz 366/95, OSA z 1996 roku nr 7-8, poz. 34) stwierdzając, że jeżeli pozwany spełnia roszczenie dopiero po wytoczeniu powództwa, to z reguły uznać należy, że dał on w ten sposób powód do wytoczenia sprawy i powinien ponieść jej koszty także w przypadku umorzenia postępowania na skutek cofnięcia pozwu. W takim przypadku przepis art. 203 § 2 kpc nie będzie miał zastosowania.

Sąd podziela wyżej przedstawione stanowiska Sądu Najwyższego oraz Sądu Apelacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu. Wobec faktu wygrania przez powoda procesu w zakresie 4 roszczeń oraz z drugiej strony, wygrania przez pozwanego procesu co do zadośćuczynienia i odszkodowania określonych w pozwie na 5.000,00 zł, zaś na rozprawie w dniu 18 lutego 2015 roku na 750 zł, w ocenie Sądu zaszyły podstawy do wzajemnego zniesienia między stronami kosztów procesu na podstawie art. 100 k.p.c.